

Длъжни сме да бждемъ доброжелателни къмъ всички—ты хора, нъ не сме длъжни да докарваме това доброжелателство до степенъ на приателство, освѣнь съ оные, кои—то има за што да почитаме. Приателство—то е и то едно братство, и въ най высокій—тъ му смьсьль, то е най хубавый—тъ образецъ на братство—то. То е едно високо съгласіе на два три срьдца, и рѣдко на по много, кои—то сж станжли като нуждны едно на друго, кои—то сж намѣрили едно въ друго най голѣмъ—тъ готовность да ся разумѣвжтъ, да си помагжтъ, да си вѣрвжтъ честно, и да ся подканжтъ на добро—то.

“Отъ всички—ты общества,, казва Цицеронъ, “нѣма ни едно по изрядно, нѣма ни едно по іако, “освѣнь кога е нагласено отъ добры хора съ “единаквы нѣравы., “*Omnium societatum nulla “praestantior est, nulla firmior, quam quum viri “boni moribus similes sunt familiaritate conjuncti.,* (De off. L. I. c. 18).

Не дѣй бесчести свѣто—то имя на приателіа, не го давай чловѣку, кой—то или никакъ нѣма, или има тврѣдѣ малко добродѣтели.

Кой—то мрази вѣрж—тъ, кой—то не тачи чловѣческо—то достоинство, кой—то не осѣшта, че е длъженъ да прославіа отечество—то си съ мж—